

Zwarte Sylvester

Van James Worthy verscheen eerder bij Lebowski Achievers:
James Worthy

James Worthy

Zwarte Sylvester

Lebowski Achievers, Amsterdam 2012

© James Worthy, 2012
© Nederlandse uitgave: Lebowski Achievers, Amsterdam 2012
Omslagontwerp: Dog and Pony, Amsterdam
Omslagfoto: Getty Images
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven
Foto auteur: Daniel J. Ashes
Foto appelboom p. 187: Getty Images

ISBN 978 90 488 1261 5
NUR 301

www.jamesworthy.nl
www.achievers.nl
www.lebowskipublishers.nl
www.top-notch.nl

Lebowski Achievers is een imprint van Dutch Media Uitgevers bv

Voor papa. Dankzij jou kan ik boeren, vechten en vallen.

‘We all go a little mad sometimes.’

Ted Bundy

‘It is forbidden to kill; therefore all murderers are punished unless they kill in large numbers and to the sound of trumpets.’

Voltaire

‘Look down on me, you will see a fool. Look up at me, you will see your Lord. Look straight at me, you will see yourself.’

Charles Manson

Proloog

De eerste keer dat hij zijn zoon in zijn armen hield, wist Rufus al dat Sylvester niet oud zou worden. Vaders voelen dat. Sylvester was te wit, te klein en te breekbaar. Een fragiel ventje. Als het aan Rufus lag was de wieg van piepschuim en het eerste kruippakje van bubbeltjesplastic, maar zijn moeder was de baas. Wás de baas. Drie dagen voor de eerste verjaardag van zijn zoon vond Rufus haar in de tuin. Zelfmoord. Charlotte hing in de appelboom van zijn grootvader, met de leeggebloede polsen strak langs haar lichaam. Daaronder vond hij een omgetrapte klapstoel, twee lege doosjes pillen en een briefje.

Lieve Rufus Opperman,

Duizendmaal sorry, maar ik moest dit doen.

Meer stond er niet.

Sorry. Sorry dat je mij hier zo aantreft na mijn driedubbele en dus meer dan geslaagde zelfmoordpoging. De moeder van zijn kind was drie keer gestorven. Charlotte wilde niet zomaar dood, ze wilde drie keer dood. Zo erg haatte ze dit leven, hun leven. Rufus was zo boos op haar dat hij het lichaam van zijn ontzielde soulmate nog twee weken in de tuin heeft laten hangen. Af en toe ging hij naar buiten met een bosje bloemen en een paar bokshandschoenen. De bloemen – veelal chrysanten – legde hij neer

onder haar voeten en met de bokshandschoenen sloeg hij op haar in. Charlotte moest vier keer dood, vijf keer dood, zes keer dood: drie keer was voor Rufus niet genoeg. Op een donderdag belde hij de politie.

‘Dus u trof mevrouw Slootweg op 8 juni aan? Hangend in de appelboom van opa Opperman? En u hebt ons pas op de 22e gebeld? Waarom zo laat?’ vroeg een agent.

‘Ik wilde afscheid nemen. Ze had vrede gevonden in die boom, zoveel vrede dat ik soms dacht dat ze weer wakker zou worden. Dat haar oude lichaam open zou scheuren als een cocon en dat er een nieuwe Charlotte tevoorschijn zou komen.’

‘En die blauwe plekken?’ De agent wees naar het beurse middenrif van Lotje. ‘Hebt u daar iets mee te maken?’

‘Ik was boos. Zou u niet boos zijn? We hebben een zoon, we hebben een hypotheek, we hadden een toekomst. Ja, ik ben verantwoordelijk voor die blauwe plekken. Ik ben een alleenstaande vader in een veel te duur huis. En hebt u haar afscheidsbriefje al gelezen? “Duizendmaal sorry, maar ik moest dit doen”? Mevrouw Slootweg had recht op die tikken. Ons gezin zat in een rijdende auto, een rijdende auto naar een gelukkige bestemming. Mevrouw Slootweg moest zo nodig uit een rijdende auto springen.’

‘En uw zoon? Sylvester? Hoe gaat het met Sylvester?’

‘Sylvester is mijn alles. Syl komt helemaal niets tekort. Ja, een moeder. Gisteren sprak hij zijn eerste woordje. Die jongen komt er wel. We gaan het niet makkelijk krijgen, maar we heten niet voor niets Opperman van achteren.’

‘Wat was zijn eerste woordje?’ vroeg de agent terwijl hij de lege pillendoosjes in een plastic zakje deponeerde.

‘Kent u “De wilde zwanen” van Hans Christian Andersen? Dat is zijn favoriete sprookje.’ Rufus pakte het sprookjesboek

erbij en begon voor te lezen. “Wij broers,” zei de oudste, “vliegen als wilde zwanen zolang de zon aan de hemel staat; zodra ze onder is worden we weer mens; daarom moeten we bij zonsondergang ervoor oppassen dat we grond onder de voeten krijgen; want als we dan hoog in de wolken zouden vliegen, zouden we ook, als mensen, in de diepte storten.” Als ik het woord “zwaan” uitspreek begint mijn zoon te lachen. Sylvester is net één, en zijn eerste woordje is dus “swaht”. Hij probeert “zwaan” te zeggen, maar het klinkt als “zwart”.’

‘U hebt nog veertig niezen te leven,’ zegt dokter Stroosnijder terwijl hij met de vingers van zijn linkerhand over de rode scheerbultjes in zijn hals gaat.

‘Dus mijn zoon gaat dood? Deze jongen hier, mijn knul, Sylvester, doe die zonnebril af! Deze jongen hier, mijn knul, Sylvester, ik vraag het nog één keer.’ Rufus Opperman breekt in duizend kleine stukjes op de blauwe gymzaalvloer van het ziekenhuis.

‘Meneer Opperman, er zit een tumor in uw schedel. Een bijzonder snelgroeiend en onbehandelbaar stukje nieuwvorming. Door deze groei drukt de tumor steeds meer hersenweefsel weg en raken de hersens bekneld. Uw schedel staat op springen. U hebt nog veertig niezen te leven en dan is het einde oefening,’ vervolgt de dokter zichtbaar aangedaan.

Sylvester plukt de zonnebril van zijn neus en draait er rondjes mee. ‘Dus jullie kunnen niets meer voor mij doen? Ik ben een soort Srebrenica? De mannen in witte jassen gaan met een bedroefd gezicht toekijken hoe ik langzaam maar zeker in de richting van een massagraf word gesleept? *All that's necessary for the forces of evil to win in the world is for enough good men to do nothing.* Bent u bekend met het werk van Edmund Burke?’ Sylvester zet zijn zonnebril weer op en steekt een mentholsigaret aan met een lucifer.

‘Meneer Opperman, u mag hier niet roken. We zijn in een ziekenhuis.’

‘Wilt u stoppen met dat gemeneer. Ik ben zeventien jaar en stervende, ik zal nooit een meneer worden.’

‘Sylvester, ik vraag het vriendelijk, doe die sigaret alsjeblieft nu uit.’

‘Vriendelijk? U, meneer, bent geen vriend. U bent de boodschapper van Magere Hein, de loopjongen van de duivel, u deelt in de dood. Deze vrouw hier naast mij, dat is pas een vriend.’

‘Wie is dat eigenlijk?’ vraagt Rufus aan Sylvester, die over de knie van de vrouw wrijft.

‘Ik had al een slecht voorgevoel over vandaag. Pa, ken je het gevoel dat je voor de eerste keer de badkamer van een vrouw betreedt? Dat gevoel had ik vanochtend. Ik wist dat ik vandaag op iets verontrustends zou stuiten. Aambeienzalf, iets tegen schimmel, of zeven tandenborstels. Waarom heeft een alleenstaande vrouw in godsnaam zeven tandenborstels in huis? Omdat ze een gore slet is, daarom.’

‘Wie zit er naast je?’

‘Haar werknaam is Lavendel.’

‘Ken je haar al lang? Wat doet ze?’

‘Ik ken haar sinds gisteravond en wat denk je dat ze doet? Ze kauwt al twee uur op kauwgum die al vier uur geen smaak meer heeft en ze draagt fluorescerende netkousen.’

‘Kunnen jullie Sylvester niet bestralen en is chemotherapie geen optie? Kunnen we niet eerst nog even knokken, de mouwen opstropen, voordat we mijn zeventienjarige zoon opgeven?’ Rufus vecht tegen de tranen, maar de tranen zijn met meer.

‘Laat maar, pa, ik ga dood. Mijn hoofd zit vol helium en de dokter hoeft alleen nog maar het touwtje door te knippen. Knip maar, dokter, knip, dan kan deze ballon lekker richting de wolken zweven,’ zegt Sylvester terwijl hij nog een sigaret opsteekt.

Ondertussen probeert de dokter oogcontact met Lavendel te vermijden, maar de tippelaarster is een ouderwetse spring-in-'t-oog. Haar ogen zijn de ogen van een straatkat en ze heeft borsten als kerkklokken. Haar roze truitje staat op knappen en heeft naar alle waarschijnlijkheid nog maar één nies te leven.

‘Sylvester gaat een mensonterende periode tegemoet. Zo’n tumor tast alles aan. Echt alles. Praten, kijken, dingen begrijpen, alles valt op den duur uit. Hij zal in zijn broek plassen omdat zijn hersens de signalen niet meer versturen. Hij heeft nog veertig niezen te leven en na elke nies zal het slechter gaan, totdat het niet slechter meer kán gaan. Het spijt me,’ zegt dokter Stroosnijder.

*

Lavendel zit aan de eettafel in huize Opperman. Ze bladert door een vrouwentijdschrift en verdwijnt zo nu en dan met haar rechterhand in een schaalje Engelse drop. Sylvester staat een verdieping hoger, poedelnaakt, hij kijkt naar zichzelf in de wandspiegel van zijn overleden moeder. ‘Veertig niezen. Veertig niezen om de allergrootste te worden. Veertig niezen om achtentwintig moorden te plegen. De tumor is mijn doodstraf, die staat al vast, dus dan kan ik net zo goed wat misdrijven plegen. Maria Catharina Swanenburg bleef ooit haken op zevententwintig, daar moet ik overheen. Ik. Jij. Wij. Zwarte Sylvester. God laat ons vallen, nou, dan gaan we ook maar flink genieten van de val. Ik neem iedereen mee. Hoe wordt een gewone jongen van zeventien onsterfelijk? Door goed te doen, maar ik krijg de tijd niet om goede dingen te doen, goede dingen kosten namelijk tijd. Ik kan geen Gandhi of Nelson Mandela meer worden, dus dan ga ik maar voor Charles Manson, Jack the Ripper en Jeffrey Dahmer. Het kortstondige kwaad blijft sowieso langer hangen dan een leven vol goedheid. Er zijn meer

boeken over Jack the Ripper geschreven dan over Mandela. En terecht. Iedereen kan door iedereen geliefd worden, maar niet iedereen kan door iedereen gehaat worden.’

Lavendel bladert nu door een voetbaltijdschrift. Sylvester is, nog steeds naakt, achter haar gaan staan met een sixpack goedkoop bier in zijn handen. Hij staat op het punt om zijn eerste moord te plegen, maar hij twijfelt. Hij wil de angst in haar ogen zien; haar schedel inslaan terwijl ze niet kijkt gaat hem geen voldoening geven. Als je voor God speelt moet men wel in de ogen van God kunnen kijken. Ontzag. Hij wil haar ogen steeds kaler zien worden, als de kerstboom die zijn vader elk jaar naar de hoek van de straat sleept. De boom heeft nog naalden als Rufus de voordeur verlaat, maar tijdens het sleuren verliest de blauwspaar ze vrijwel allemaal. Zo moeten de ogen van Lavendel er over een minuut of twee uitzien. Als een kerstboom op de hoek van de straat in de tweede week van januari.

Sylvester draait haar stoel om en begint in te beuken op haar hoofd. Een van de zes biertjes begint te spuiten, vol in zijn gezicht, maar de rest van het sixpack doet zijn werk wel naar behoren. De jonge Opperman geniet, hij geniet van het menselijk lichaam. Wat een vernuft. De stevigheid van zo’n schedel. Je beseft pas hoe sterk ons lichaam is als je het kapot probeert te krijgen. Hij slaat en hij slaat en hij slaat, als een zeeotter die met een steen een mossel probeert te openen. Lavendel glijdt van de stoel, ze is nog niet dood maar leven doet ze ook niet meer. Haar schedel lijkt op een partjeshouder tijdens een potje Triviant, ze mist er twee van de zes.

‘Gefeliciteerd Lavendel,’ zegt Sylvester terwijl hij een boterham met pindakaas smeert, ‘op de Wikipedia-pagina van Zwarte Sylvester sta jij bovenaan. Het allereerste slachtoffer. Je komt in diverse boeken en gediplomeerde actrices gaan jou spelen in te-

levisiefilms. Je bent geen simpel hoertje meer, je bent een superster. Nee, blijf maar liggen, je hoeft me niet te bedanken. Geen dank.' Sylvester pakt de pepermolen, maalt wat peper op het aanrecht en snuift het op. Hij wil één keer niezen, maar er volgt een tweede nies.